

Luku 7 Matt makasi arkussa melkein kaksitoista tuntia. Hänet oltiin aseteltu sinne ja viety kirkolle ruumisautolla aamulla. Matka oli ollut pitkä ja epämukava, kun auto oli täristänyt arkkua, ja Matt oli kolautellut ohimoitaan arkun seiniin. Mutta vielä epämukavampaa oli ollut se, kun hänen ystävänsä ja perheensä olivat lukeneet hauta-adresseja ääni väristen ja kyyneliä pidätellen. Matt erotti ystävänsä äänessä joka ikisen pienenkin värähdyksen maatessaan arkussa, äänien kaikuessa kirkossa. "Si- si- sinua tullaan i- ikävöimään." Hänen ystävänsä lopetti adressin lukemisen. Matt olisi tehnyt mitä vain, jotta olisi voinut pompata arkusta ylös ja ilmoittaa sureville ihmisille, että hän ei ollut oikeasti kuollut, mutta se ei käynyt päinsä. Kaikkien oli luultava, että hän oli kuollut. Ja kuolleeksi hän itsensä tunsikin maatessaan arkussa. Hänen silmiensä takana tuntui kirvelyä ja hän epäili itkevänsä jos vain pystyisi. Pahinta oli ollut, kun hänen äitinsä oli lukenut adressin ja romahtanut täysin. Kirkossa oli kaikunut, kun hänen polvensa olivat osuneet maahan ja hän oli romahtanut puoliksi makaamaan arkun päälle. "Minä rakastan sinua." Matt kuuli äitinsä kuiskaavan poski arkussa kiinni. Lopulta ilmeisesti Mattin isä oli nostanut hänet ylös ja vienyt takaisin istumapaikalleen. Matt oli koskettanut arkun kantta siitä kohdasta missä hänen äidin poski oli ollut. Sen lähemmäksi hän ei enää ikinä pääsisi äitiään, tai ketään muutakaan paikalla olijaa. Tämä oli vanhan loppu ja uuden alku. Vanhat ystävät ja läheiset saivat jäädä taakse ja uusien oli aika tulla tilalle. Tivoli oli nyt hänen kotinsa. Matt tunsikuinka hänen arkkunsa nostettiin ilmaan ja alkoi kantaminen haudalle. Hän kuuli pienien vesipisaroiden rapisevan arkun kanteen, kun he tulivat ulos. Kuului usean sateenvarjon aukeaminen, ja hitaiden askelien äänet. Hänen haudalleen oli noin kymmenen minuutin kävelymatka. Matt tunsikolahduksen arkun osuessa maahan ja vähän ajan päästä hiekan ääniä, kun häntä alettiin hautaamaan. Tämä oli kuin haudasta herääminen uudestaan. Toisin päin vain. Hän ei tuntenut hiekkaa päällään, mutta pystyi kuvittelemaan sen painon ylleen. Häntä alkoi ahdistamaan ajatus. Mitä hän vielä joutuisi kokemaan. Muistot äidistä eivät auttaneet hänen oloaan yhtään ja hän pelkäsi alkavansa hyperventiloimaan pian. Lopulta kaikki äänet hävisivät ja tuli täysin hiljaista. Se sai Mattin korvat humisemaan. Hän tunsipainetta päänsä sisällä ja hän pelkäsi menettävänsä järkensä. Tätä jatkui monta tuntia. Pari kertaa Matt oli alkanut hengittämään raskaasti vaikka hänen ei tarvinnutkaan hengittää. Hän ei voinut sille mitään. Hän toivoi, että joku olisi laittanut taskulampun arkkuun ennen kuin hänet haudattiin, mutta niin ei ollut tapahtunut. Hän oli siellä pilkkopimeässä monta tuntia yksin peläten, että menettää järkensä. Kun oli kulunut kaksitoista tuntia siitä, kun Matt oli laitettu arkkuun, hän kuuli kaapimisen ääniä arkun ulkopuolelta. Vihdoinkin. Joku oli kaivamassa häntä ylös haudasta. Matt alkoi tuntemaan helpotusta äänien lähestyessä. Hän oli maannut paikoillaan aamusta iltaan asti ja se tuntui jo koko kropassa. Kuului kolahdus, kun lapio osui arkun kanteen ja Matt kuuli Kylan äänen. "Nyt se löytyi. Ei tässäkään mennyt ku melkee tunti." Matt naurahti arkussa. Kyle oli kaivettu ylös ennen Mattia. Kolahduksia kuului vielä jonkin aikaa, kunnes arkun kansi lopulta aukesi. Matt näki Kylan hymyilevän pärstän arkun yläpuolella. Hän ei ollut hikinen vaikka oli juuri tunnin kaivanut kuoppaa maahan. Kyle ojensi kätensä Mattille ja auttoi hänet ylös arkusta. Matt tarttui siihen helpottuneena ja ponnisti itsensä seisomaan. "Vihdoinkin. Aloin jo pelkäämään järkeni puolesta." Matt sanoi venytellen, ja Kyle nyökkäsi. "Oli kyllä aika tukalat oltavat, mutta nyt se on onneksi ohi. Aika jättää menneet taakse ja nokka kohti tulevaa." "Totta." Matt sanoi vaikka tiesikin, että ei ihan heti unohda äitinsä romahdusta kirkossa. "Tulkaapas pois sieltä montusta. Meidän täytyy täyttää se ennen kuin kukaan näkee, että hauta on ryöstetty." Alex huikkasi montun yläpuolelta. Matt ja Kyle hyppäsivät montusta pois ketterästi ja ennen kuin Matt ehti sanoa mitään, Alex ojensi hänelle lapion. "Noniin. Hommiin siitä." Matt otti lapion ja alkoi työntämään haudan reunoilta hiekka kumpuja takaisin monttuun.

Ei mennyt kuin viisitoista minuuttia ja kuoppa oli täytetty. "Alan tosissani pitämään tästä vampyyrinä olemisesta." Matt sanoi. "Jaksaisin kaivaa kuopan vaikka Kiinaan asti." "Tuo ei ollut vielä monttu eikä mikään, mutta kyllä vampyyreilläkin tulee raja vastaan. Varsinkin jos ei ole saanut ravintoa pitkään aikaan." Alex sanoi. "Siitä tulikin mieleeni, teidän kannattaa syödä jotain ja pian." "Napataan joku matkan varrella." Kyle ehdotti ja he lähtivät kävelemään kohti Tivolia. Matka kesti neljäkymmentäviisi minuuttia. Normaalisti olisi mennyt vain kaksikymmentäviisi, mutta he jäivät pimeään tunneliin väijymään saalista. He olivat olevinaan tupakalla, kun eräs mies käveli heidän ohitse, Matt ja Kyle kävivät miehen kimppuun. Tällä kertaa Alex ei pysäyttänyt heitä, vaan antoi heidän imeä miehen kuiviin. "Olette ansainneet hiukan suuremman aterian. Viikko ruumishuoneella ei ole mukavaa." Hän sanoi. Matkalla Matt ja Kyle kertoivat mitä he sairaalassa olivat tehneet ja Alexia kiinnosti erityisesti se, kun he olivat imeneet nukutetusta potilaasta verta. Hän nauroi sille pitkän ajan ja kertoi, että oli itsekin joskus vahingossa imenyt verta narkkarista. "Meillä on teille pienet yllätykset." Alex kertoi heidän saavuttua tivolin portille. "Seuratkaa minua." He kävelivät aukiolle ja menivät sen oikealla puolella olevalle polulle. He saapuivat taas asuntovaunujen väliin ja Alex pysähtyi yhden sellaisen eteen. "Tässä Matt on sinun uusi kotisi." Matt meni lähemmäs asuntovaunua ja kurkisti sen ikkunasta sisään. "Vau. Onko kaikilla yhtä siistit vaunut?" "Kyllä." Ethan sanoi "Brian tahtoo, että me viihdymme kodeissamme." "Saanko avaimen?" Matt kysyi, ja Alex kaivoi taskustaan kaksi avainta. Hän ojensi toisen Mattille. Matt ei tuhlannu enempää aikaa. Hän meni suoraan vaunun sisään. Hän tutki kaapit, jotka olivat upeat. Sieltä löytyi juuri tarpeeksi astioita yhdelle ihmiselle. Vaikka Matt ei enää syönytäkään tavallista ruokaa, hän pystyi silti juomaan. Hänen arkkunsa oli vaunun perällä aukinaisena. Hän kävi sulkemassa sen ja palasi takaisin ulos. "Kiitos kauheasti." Hän sanoi Alexille hymyssä suin. "Älä minua kiitä. Kiitä Briania. Hänen rahoillaan nämä vaunut on ostettu." "Missäs minun vaununi on?" Kyle kysyi. Hänestä huomasi, että hänkin oli innoissaan. "Se on tuo seuraava tuossa. Se on samanlainen, kuin Mattinkin vaunu." Alex kertoi ja heitti toisen avaimen Kylelle. Hän meni myös aikaa tuhlaamatta sisälle vaunuun ja tuli ulos sieltä viiden minuutin kuluttua. "Nämähän ovat maksaneet varmaan monta tonnia." Kyle sanoi. "Milloin me pääsemme matkustamaan?" "Wow. Ota ihan rauhassa. Emme vielä ainakaan viiteen päivään." "No höh." "Miksi vasta sitten. Eikös meidän pitänyt lähteä heti, kun me kaksi pääsemme pois ruumishuoneelta?" Matt kysyi ihmeissään. "Suunnitelmiin tuli muutos. Meidän täytyy vielä odottaa yhtä tyyppiä ennen kuin voimme jatkaa matkaa. Mutta ei siitä sen enempää." Alex kertoi. "Ainiin. Brian käski minun kertoa teille, että te joudutte tekemään erilaisia testejä, millä katsotaan kumpi teistä otetaan tivoliin töihin." "Minkälaisia testejä?" Kyle kysyi. "Minulla ei ole lupa kertoa. Te kuulette niistä kyllä myöhemmin." Seuraavat viisi päivää menivät nopeasti. Matt ja Kyle tekivät samoja hommia kuin aikaisemminkin, eli pitivät kiertueita ja siivosivat. He saalistivat öisin kaduilla ja nukkuivat aamut ja päivät. Matt oli jo kerran onnistunut olemaan tappamatta uhria. Hän oli onnistunut lopettamaan imemisen ennen kuin uhri kuoli, mutta ei ollut saanut Kyleä lopettamaan. Alex tuli viidentenä iltana pyytämään Mattilta ja Kyleltä palvelusta. Hän kertoi, että hänen täytyi käydä jossain ja pesäpallo kojulle tarvitaan, joku työntekijä. "Me voimme mennä sinne." Kyle sanoi innoissaan. He olivat aikaisemmin jutelleet siitä, että olisi mukava, jos pääsisi tekemään jotain muutakin, kuin siivoamista. "En ole hirveän myöhään." Alex sanoi ja lähti portille päin. Matt ja Kyle menivät pesäpallokojulle ja he päättivät vuorotellen torjua palloja. "Noniin. Vihdoinkin päästään testaamaan näitä uusia refleksejä." Kyle sanoi ja valmistautui torjumaan palloa. Asiakas löi kahdesta ensimmäisestä pallosta ohi ja kolmas osui. Kyle sai torjuttua lyönnin ja asiakas näytti pettyneeltä. Kyle näytti nauttivan torjumisesta. Kun oli Mattin vuoro, seuraava

asiakas sai kaksi palloa sisään. Matt lähti, joka kerta väärään suuntaan nappaamaan palloa. Näköjään maalivahtina olemiseen ei riitä pelkät vampyyrin refleksit vaan siinä tarvitaan taitoa myös. "Ole sinä vain maalivahtina. En ole aivan yhtä hyvä." Matt sanoi Kylelle, jolle asia sopi hyvin. Matt katseli pari tuntia Kylen hienoja torjuntia. Eivät ne aivan samalle tasolle yltäneet, kuin Alexin torjunnat, mutta lähellä oli. Matt sai tehtäväkseen hakea pallot, mitkä menivät maalista ohi. Kahden tunnin kuluttua Ethan saapui kojulle. "Hei. Ei teistä jompikumpi pystyisi tuuraamaan minua hetken ajan?" Hän kysyi pojilta. "Minun täytyy käydä yhdessä paikassa ja kukaan ei ole liikuttelemassa kolikkoa. Voisiko jompikumpi teistä mennä sinne?" "Joo. Minä voin mennä." Matt sanoi. "Kuinka pitkäksi aikaa?" "Noin parikymmentä minuuttia." Ethan sanoi. "Kiitos paljon." Matt käveli kuuden metrin päähän kolikko kojulle ja oli nyt ensimmäistä kertaa pöydän sillä puolen. Hän laittoi "kahvituolla" kyltin sivuun ja jäi odottelemaan asiakkaita. Vähän ajan päästä kojulle tuli pieni tyttö. "Seuraa kolikkoa. Jos löydät oikean mukin saat palkinnoksi kahdenkymmenen euron lahjakortin tivolin tuliaiskauppaan." Matt selitti ja tyttö nyökkäsi. Matt alkoi liikuttelemaan mukeja ensin hitaasti ja sitten lisäsi vauhtia. Hän ei edes tajunnut kuinka nopeasti liikutteli mukeja, ennen kuin katsoi tytön säikähtänyttä ilmettä. Matt lopetti ja tyttö lähti kiljuen juoksemaan takaisin vanhempiensa luokse. Mattia hävetti. Hän ei ollut keskittynyt yhtään ja hän oli liikutellut mukeja vampyyrien nopeudella, eli aivan liian nopeasti. Seuraavan asiakkaan kohdalla Matt liikutteli mukeja tahallaan hitaammin, mutta liikutti niitä silloin liian hitaasti ja asiakas arvasi oikein. Lopun ajan Matt liikutteli mukeja hitaasti ja lisäsi vain vähän vauhtia joka kerta ja viidentoista minuutin kuluttua vauhti oli sopiva. Noin joka toinen arvasi oikein. Hän jatkoi loput viisi minuuttia sillä nopeudella ja alkoi jo vähän tykkäämäänkin siitä hommasta. Oli mukava nähdä asiakkaiden iloinen ilme, kun he arvasivat oikein. Lopulta Ethan palasi takaisin hengästyneenä ja hän pysähtyi nojaamaan pöytänsä. "Terve." "No terve." Matt sanoi. "Miten sinä oikein teet sen?" Hänen oli pakko kysyä. "Minkä?" Ethan kysyi samalla, kun otti tuolin ja istuutui siihen naama asiakkaita päin. "Sen että mukit näyttävät sulautuvan yhteen?" "No ensinnäkin ne eivät oikeasti sulaudu toisiinsa. Minä olen incubus. Minä pystyn hallitsemaan ihmisten mieliä. Saan heidät näkemään mukien nopeuden väärin ja muuta sellaista." "Ja saat ihmiset haluamaan pois tivolistä, jos vain tahdot." "Kyllä. Kuten tein teille silloin, kun olitte täällä riehumassa." Yhtäkkiä Mattin nenään iski hirveä löyhyä. Aivan kuin hän olisi työntänyt nenänsä kymmenen märän koiran keskelle. Ja sen jälkeen paikalle saapui Max juosten. Ihmissusi, joka oli uhkaillut Mattia ja Kyleä ensimmäisenä päivänä, kun he olivat murtautuneet työntekijöiden huoneeseen. "Sinä vitun varas!" Hän huusi ja tönäisi Ethania olkapäästä ja Ethan lensi tuolin kanssa selälleen. "Wow. Rauhoitu nyt vähän." Matt sanoi ennen kuin Max hyppäsi maassa makaavan Ethanin päälle. Hän kääntyi katsomaan Mattia ja nypristi nenäänsä. Matt näki hänen silmissään inhon. "Älä puutu tähän nulikka." Mattin teki mieli sanoa jotain takaisin, mutta ei keksinyt mitään sopivaa. "Minä en ole varastanut mitään. Olen ollut täällä koko ajan. Eikö niin?" Ethan sanoi ja katsoi Mattia. Mattin jokainen vaisto sanoi, että Max oli perseestä, joten hän päätti auttaa Ethania pulassa. "Kyllä. Hän on ollut viimeiset kaksikymmentä minuuttia tässä minun kanssani." Matt sanoi. Max katsoi heitä vuoron perään. "Tämä ei jää tähän!" Hän sanoi ja murisi lähtiessään. Kun ihmissusi oli kuuloetäisyyden päässä Matt kysyi mitä Ethan oli oikein varastanut. "En mitään." Hän sanoi. "Nyt en kyllä usko sinua." "No okei. Varastin jotain, mutta se on sinun kannaltasi parempi, jos et tiedä, että mitä." Hetken kyselyään Matt päätti antaa asian olla. "No siinä tapauksessa minä taidan palata Kylen luokse." "Mene vain. Ja kiitos vielä, kun tuurasit minua." "Eipä kestä." Matt huikkasi taakseen lähtiessään pesäpallo kojulle päin. Siellä häntä odotti Kyle ja Alex. Ja kolmaskin henkilö, jota Matt ei nähnyt aluksi kunnolla Alexin takaa. Sitten Alex siirtyi sivuun ja

Matt näki saman vihreätukkaisen tytön, joka oli kärrätty ruumishuoneelle ja joka oli ollut tivolissa aikaisemmin. Tyttö hymyili Mattille. Hänen kirkkaan punaiset silmänsä melkein loistivat pimeällä. "Saanko esitellä kolmannen kilpailijan. Teresan." Alex kuulutti pojille. He tervehtivät toisiaan. Kyle ei näyttänyt pitävän ajatuksesta, että tuli kolmaskin kilpailija. Paikkoja oli vain yhdelle. "Teidän ensimmäinen tehtävä on ruokkia elävästä ihmisestä Brianin edessä. Sillä miten tai mistä te uhrin hommaatte, ei ole väliä. Mutta. Te ette saa tappaa uhria. Ihmisen täytyy selvitä hengissä. Tehtävän voi suorittaa, kun pääsemme New Cityyn. Ei yhtään aikaisemmin. Ja se joka tehtävän suorittaa ensimmäisenä saa eniten pisteitä. Ja viimeinen saa luonnollisesti vähiten pisteitä. Onko ymmärretty?" "Kyllä." Kaikki kolme vastasivat yhteen ääneen. Luku 8 Kun he saapuivat New Cityyn muutaman päivän päästä, Matt ja Kyle jatkoivat siivoojina. Teresakin siivosi, mutta hän vältteli poikia niin paljon kuin vain pystyi. Hän ei ilmeisesti halunnut tutustua, sillä se voisi häiritä kilpailua. Pojat keskustelivat siitä, miten he voisivat suorittaa heille annetun tehtävän. "Voisin kolkata jonkun ja kantaa Brianin huoneeseen." Kyle sanoi, kun hän oli kantamassa jätessäkillistä roskaa roskalavalle. "Ensin täytyisi vain keksiä keino, miten saan pidettyä uhrin hengissä." "Harjoittelua se vain vaatii." Matt sanoi. "Minä ajattelin, että Ethan voisi lumota jonkun tivolin asiakkaan lähtemään kanssani Brianin luokse. Hän on minulle palveluksen velkaa." "Mitä luulet, että hän oikein varasti Maxilta?" Kyle kysyi ja heitti jätessäkin lavalle. "Luultavasti rahaa tai jotain muuta arvokasta." "Menisikö hän muka niin sekaisin pelkän rahan takia? Mitä jos hän varasti jotain vaarallista?" "No. Se ei ole meidän asia." Matt sanoi. He lähtivät eriteille metsästämään. He olivat päättäneet metsästää erikseen, sillä siten he oppisivat paremmin hillitsemään itseään. Eräs yö, kun Matt palasi takaisin tivoliin metsästysreissulta hän kuuli huutoa työntekijöiden huoneesta. Mattilla, Kylella ja Teresalla oli vielä pääsy kiellytty sinne, mutta ovi oli rakosillaan ja uteliaisuus vei voiton. Matt hiipi oven taakse ja haistoi taas märän koiran. Max oli huoneessa. "Olen aivan varma, että hän varasti sen! Sinunkin pitäisi olla hiukan kiinnostuneempi tästä asiasta! Onhan se esine sinun!" Max huusi. "Saatan näyttää siltä, että en välitä, mutta olen aivan yhtä huolissani kuin sinäkin." Brian sanoi. "Ja mitä Ethaniin tulee, niin minä luotan häneen." "Sano minun sanoneeni, että hän varasti sen!" "Minä en ole varastanut mitään. Ja kuten eilen kuulit, Matt oli ollut kanssani koko sen ajan." Ethan sanoi rauhallisena. "Minä en luota siihen pikku verenimijään. Sinä varmaankin vain lumosit hänet sanomaan niin." Max sanoi äänessään halveksuntaa. "Sinä kyllä tiedät, että voimani eivät toimi kuolleisiin." "Nyt riittää!" Brian sanoi kovaan ääneen. "Minä jututan Mattia myöhemmin ja tiedän kyllä jos hän valehtelee." "Hyvä. Saisit antaa potkut hänellekin valehtelusta." Max sanoi. "En ole antamassa potkuja kenellekkään. Toistaiseksi tämä asia oli tässä. Ja etsikää se ennen kuin mitään tapahtuu." Brian käski ja lopetti keskustelun. Matt kääntyi ympäri ja lähti juoksemaan omalle asuntovaunulle, ennen kuin kukaan huomasi häntä. Aukiolla hän törmäsi johonkuhun. Hän törmäsi Kateen. Mitä näkijä teki ulkona näin myöhään? Ja miksi hän vaikutti noin hysteeriseltä? "Mikä hätänä?" Matt kysyi häneltä. "Tämä on aivan kamalaa." Hän puhui nopeasti. "Me emme ole yksikään turvassa. Siis aivan kamalaa!" "Mistä sinä puhut?" "Näin aivan kamalan näyn." "Liittyykö se jotenkin siihen varastettuun esineeseen?" "Mitä? Onko se varastettu?" Kate kysyi ja meni entistä hysteerisemmäksi. "Minun on juteltava Brianin kanssa. Kukaan meistä ei ole turvassa!" Hän huudahti ja lähti kohti työntekijöiden huonetta yksin mumisten. Mitä oli tekeillä? Kaikki vaikuttivat olevan sekaisin. Ensin Ethan varasti jotain, mikä sai Maxin pois tolaltaan, ja nyt näkijä selitti jotain jostain kamalasta näystä. Matt etsi hämillään Kylan ja kertoi hänelle kaiken minkä oli kuullut. "Mikähän olento se Brian oikein on?" Kyle ihmetteli ääneen. "Ehkä hänkin on incubus tai jokin vastaava olento." Matt ehdotti. He näkivät Alexin ja menivät hänen luokseen ja kysyivät häneltä saman

kysymyksen. "Se ei ole minun asiani kertoa. Ja sen saa tietää vain tivolin viralliset työntekijät." Alex kertoi. "Mitenkäs oletteko jo saaneet suunnitelmat valmiiksi, miten tehtävän suoritate." Pojat vastasivat kieltävästi ja painuivat Kylan asuntovaunuun juttelemaan kuulemistaan asioista. Viisi päivää riidan jälkeen Alex tuli kertomaan pojille, että Teresa oli tehnyt tehtävänsä ja onnistunut siinä. Se tarkoitti sitä, että Mattilla ja Kylella oli enää vuorokausi aikaa todistaa Brianille, että he pystyivät ruokkimaan tappamatta uhria. "Miten se tyttö onnistui siinä jo nyt?" Kyle ihmetteli. "Hänhän muuttui vampyyriksi vasta meidän jälkeen." "En minä tiedä." Matt vastasi. Hän oli vältellyt Briania riidan jälkeen ja hänen ei tehnyt yhtään mieli mennä hänen eteen ruokkimaan itseään. "Minä pahoin pelkään, että kun menen sinne, hän alkaa kysellä Ethanista. Ja jos hän puhui totta, hän tietää jos valehtelen." "No älä sitä murehdi. Hänhän sanoi, että ei ole antamassa kenellekkään potkuja." Kyle sanoi. "Mutta minä en vain keksi mitään mitä voisin tehdä. En ole kuin vasta kerran onnistunut lopettamaan syömistä ajoissa, ellei sitten lasketa sitä kun..." Kyle lopetti lauseen kesken. Hänen ilmeensä kirkastui ja hän alkoi hymyilemään leveästi. "Ellei lasketa mitä?" Matt kysyi. "Minun täytyy mennä. Jutellaan myöhemmin." Kyle sanoi ja poistui paikalta. Matt jäi yksin istumaan penkille renkaan heitto kojun taakse. Kyle sai välillä ihmeellisiä ideoita ja ei malttanut jäädä kertomaan niistä. Matt mietiskeli miten onnistuisi tehtävässä. Hän tappoi joka toisen ihmisen josta imi verta. Tunteja kului ja Kyleä ei näkynyt missään. Alexkin oli työntouhussa pesäpallokojulla, ja ainut mitä Matt pystyi tekemään oli pohtia ratkaisua ongelmaan. Hän käveli ympäri tivolia ja näki, kuinka ihmiset jonottivat näkijän telttaan. Matt muisteli ensimmäistä kertaa, kun oli ollut teltassa. Siellä oli haissut erilaiset suitsukkeet ja Kate oli vaikuttanut iloiselta. Nykyään hän vaikutti hieman säikyltä ja surulliselta. Matt jäi aukion keskelle seisomaan, kun hän näki Kylan. Kyle työnsi edessään jotain. Ei jotain vaan jotakuta. Hän työnsi edessään sairaalanpuvussa olevaa heikon näköistä miestä pyörätuolissa. "Ovela kettu." Matt ajatteli ja alkoi virnuilemaan. Kyle meni aukion laitaa pitkin kohti Brianin työhuonetta. Kyle oli käynyt hakemassa sairaan ihmisen sairaalasta. Niiden veri maistui hirveältä ja siksi oli helppoa lopettaa imeminen ennen kuin uhri kuolee. Mattin olisi oltava nopea. Jos hän ehtisi puolituntia Kylan jälkeen suorittamaan tehtävän, hän saisi samat pisteet kuin Kylekin. Matt meni samantien Ethanin luokse, joka oli juuri pyörittämässä hämmentyneen näköisen naisen edessä mukeja. "Hei. Voisitko tehdä nyt sen vastapalveluksen?" Matt kysyi. "Mikä ettei. Mitä sinä tarvitset?" Ethan kysyi ja lopetti mukien siirtelyn. Nainen valitsi väärän mukin. "Ota tuo nainen mukaasi ja vie Brianin huoneeseen. Minä suoritan nyt sen tehtävän." "Okei." Ethan sanoi. "Olen pahoillani." Hän sanoi edessään olevalle naiselle ja katsoi häntä silmiin. Nainen lähti kävelemään kohti Brianin huonetta. "Siinä ole hyvä." "Eikö sinun tarvitse tulla mukaan?" Kyle kysyi, kun näytti siltä, että Ethan ei ollut lähtemässä kojulta mihinkään. "Lumous katoaa vasta sitten, kun hän on suorittanut tehtävän, jonka hänelle annoin. Eli hän havahtuu vasta Brianin huoneessa hereille." "Okei. Kiitos." Kyle sanoi ja lähti naisen perään. Pian he olivat Brianin oven ulkopuolella ja Kyle tuli juuri ulos. Hän näytti samaan aikaan iloiselta ja samaan aikaan pahoin. "No. Onnistuiko?" Matt kysyi ja Kyle näytti peukkuja. Molemmat naurahtivat ja Matt meni huoneeseen. Hän talutti naisen sisään ja sisällä nainen havahtui. Hän kiljaisi ja kaatui. "Mi- Mitä minä täällä teen?" "Älä hätäile." Brian sanoi huoneen perältä pöydän takaa. Matt nosti naisen ylös ja katsoi Briania. Brian nyökkäsi sen merkiksi, että Matt voi aloittaa. Matt puri naista kaulasta ja siinä samassa taivaallinen veri täytti hänen suun. Hän nieli ja nieli ja imi ja imi, kunnes nainen alkoi mennä veltoksi. Vaati kaiken Mattin tahdonvoiman, että hän pystyi lopettamaan, mutta hän onnistui kuin onnistukin siinä. Nainen lyhistyi maahan makaamaan ja Brian taputti. "Onneksi olkoon. Olette nyt jaetulla toisella sijalla Kylan kanssa. Vaikka jos ihan rehellisiä ollaan niin antaisin mielummin sinulle toisen

paikan ja Kylelle kolmannen. Ovela temppu häneltä käydä hakemassa sairaalasta sairas potilas." "No. Sellainen se Kyle vähän on. Keksii mitä ihmeellisimpiä juttuja." Matt sanoi ja oli kääntymässä jo ympäri, kun Brian kysyi sen mitä Matt pelkäsi hänen kysyvän. "Olitko kahdeksan päivää sitten Ethanin kanssa, kun Maxilta varastettiin jotain?" "Kyllä." Matt vastasi niin varmasti kuin pystyi. Brianin suupieli värähti. Matt oli varma, että hän tiesi hänen valehdelleen. "Selvä." Brian sanoi. "Saat mennä." "Saanko kysyä, mikä se varastettu esine oikein oli? Ja miksi Kate oli aikaisemmin poissa tolaltaan?" "Sitä minä en voi kertoa. Keskity sinä vaan siihen, että pääset tänne töihin." Brian sanoi ja hänen ilmetään oli vaikea lukea. "Nyt töihin siit." Matt poistui pettyneenä huoneesta. Luku 9 Seuraavan viikon Matt, Kyle ja Teresa siivoilivat tivolissa. Silloin tällöin he pääsivät kojuillekin tekemään töitä. Matt piti erityisesti narunveto kojusta. Oli jännittävää katsella mitä naruja asiakkaat vetivät. Välillä asiakkaat joutuivat pettymään, mutta kerran Matt pääsi ojentamaan pienelle tytölle suuren yksisarvisen. Tyttö oli alkanut melkein itkeä onnesta. Kyle tuurasi välillä Alexia pesäpallokojuilla, ja Ethan oli entistä enemmän itseksensä. Teresasta näkyi vain vilauksia silloin tällöin, mutta Mattia ja Kyleä se ei haitannut. He nauttivat olostaan enemmän kuin koskaan. Matt oli jo oppinut hallitsemaan nälkäänsä, mutta Kylellä oli vielä vaikeuksia. Hänen sanojensa mukaan hän onnistui pitämään puolet uhreistaan hengissä. "Minua häiritsee vieläkin se Katen romahdus." Matt sanoi yksi ilta, kun he olivat laittamassa narunveto kojun tavaroita pois. "Miksi sinä sitä murehdit? Sinuna en uskoisi kaikkea mitä hän sanoo. Sanoihan hän silloinkin, että jommankumman elämä synkistyy, mutta minusta meillä molemmilla menee paremmin kuin hyvin." Kyle sanoi. "Mutta tässä on vielä aikaa. Me emme tiedä edes kumpi meistä pääsee tänne töihin. Jos kumpikaan edes pääsee." "Kyllä me jotain keksitään." Kyle sanoi aivan kuin se olisi niin helppoa. "Käydään jututtamassa Katea." Matt ehdotti ja Kyle pyöräytti silmiään, mutta suostui silti. He lähtivät, kun saivat viimeisetkin tavarat laatikoihin. Tivoli oli juuri sulkeutumassa, mutta asiakkaita olisi siellä vielä ainakin kaksikymmentä minuuttia. Jotkut eivät vain tahtoneet poistua alueelta silloin, kun pitäisi. He huhuilivat keltaisen teltan ovella ja Kate vastasi huhuiluun. Pojat astuivat sisään ja heidän nenänsä täyttyi suitsukkeiden yrttisestä hajusta. "Hei. Mitä kuuluu?" Matt kysyi. "Hei. Ihan hyvää." Kate vastasi, mutta ei kovin vakuuttavasti. Hänen silmänsä punoittivat aivan kuin hän olisi juuri itkenyt ja meikit olivat valuneet silmistä. "Ei kai me häiritä? Voimme tulla joskus toistekkin." Kyle sanoi nopeasti. "Ei. Ette te häiritse. Mitä asiaa teillä oli?" "Tuota noin. Meitä kiinnostaisi tietää vähän enemmän siitä sinun näystäsi." Matt sanoi varoen. "Ai. Mitä siitä?" "Mitä kamalaa tulee tapahtumaan?" Kyle kysyi suoraan. "Meidän kotimme tuhoutuu. Moni saa surmansa jos varastettua esinettä ei löydetä ja palauteta ajoissa." Näkijä kertoi. Sen jälkeen hänen silmänsä pyöristyivät. "Voi ei. Minun ei ole lupa kertoa teille mitään. Pyydän anteeksi, mutta voisitteko sittenkin poistua." "Mikä se esine on?" Kyle kysyi. Hän ei tehnyt elettäkään lähteäkseen. "Minä en saa kertoa. Brian raivostuu jos kerron. Poistukaa välittömästi." Kate sanoi ja kristallipallo pöydällä hehkui viimeisen sanan ajan. Matt tarrasi Kyleä hihasta kiinni ja veti pihalle teltasta. Kun he pääsivät ulos he kuuluivat aukiolta hälinää ja huutoa. "Jumalauta! Nyt sinä kuolet!" Joku huusi. Huutajan ympärille oli kokoontunut rinki ihmisiä. Ihmisiä, jotka eivät olleet vielä ehtineet poistua tivolin alueelta. Matt ja Kyle änkesivät ringin sekaan ja näkivät Maxin ja Ethanin tappelevan keskellä rinkiä. Maxin naama ei enää näyttännyt ihmismäiseltä vaan puoliksi sudelta. Matt vilkaisi ihmisiä ringissä. Osa näytti pelokkaalta ja osa näytti vaikuttuneelta. He ilmeisesti luulivat, että Maxilla oli naamari päässä. Max sai heitettyä Ethanin selälleen ja hyppäsi sitten hänen päälle. Nyrkit hakkasivat Ethanin kasvoja, kunnes Ethan nappasi Maxin päästä kiinni ja siinä samassa Max nousi ylös ja alkoi pitelemään päätään. Hän kirosi ja huusi minkä suusta lähti ja putosi

polvilleen. "Lopeta!" "Enkä lopeta ennen kuin rauhoitut." Ethan sanoi. "Minä tapan sinut!" Max huusi ja lähti juoksemaan raivon vallassa sokeana kohti Ethania. Maxin terävät kynnet upposivat Ethanin olkapäihin ja taas he olivat maassa. "Riittää!" Kuului korkea ja kova naisääni. Matt tunnisti naisen Katherinaksi. Max lensi kaksi metriä taaksepäin selälleen ja jäi siihen makaamaan. Ethan taas jäi paikoilleen. "Mitä te luulette tekevänne? Tuo ei auta mitään. Ja ettekö näe ihmisiä teidän ympärillä?" "Hän sen aloitti." Ethan sanoi ja osoitti Maxia, jonka pää alkoi muuttumaan takaisin ihmismäiseksi. "Sanoo varas!" Max huusi ja sylkäisi maahan. "Sanoin jo, että riittää!" Katherina huusi ja osoitti nyt käsillään Ethania ja Maxia. Molemmat alkoivat kakomaan. "Pidättekö kielenne kurissa vai annanko teidän tukehtua niihin?" Molemmat nyökyttivät ja helpottuneina saivat taas vedettyä henkeen. "Mitä täällä oikein tapahtuu?" Brian saapui paikalle yhtä tyylikkäänä kuin aina. "He päättivät aloittaa tappelun keskellä kaikkia näitä ihmisiä." Katherina sanoi. "Vai niin. Molemmat omiin vaunuihin. Nyt!" Brian huudahti. "Ja sinä. Tiedät kyllä mitä pitää tehdä. Meidän täytyy lähteä samantien. Nuo kaksi idioottia paljastivat meidät." Max ja Ethan lähtivät eri suuntiin ja Katherine nosti kätensä ilmaan ja alkoi loitsimaan latinaksi. Väenpaljous hiljeni äkisti. Matt katsoi heitä, ja he näyttivät nuutuneilta. Matt tunnisti tuon loitsun. Se oli mielenpyyhkimisloitsu. Ihmiset tivolissa olivat nähneet Maxin muuttuvan ihmissudeksi ja heidän olisi vaihdettava kaupunkia niin nopeasti kuin pystyisivät. Loitsu vaikuttaa vasta, kun ihmiset menevät nukkumaan ja ihmisiä oli siellä niin paljon, että uutinen leviäisi aivan varmasti yön aikana. Se oli toinen asia, että kuinka moni heitä uskoo, mutta riskejä oli turha ottaa. "Meidän täytyy puhua Ethanin kanssa." Matt sanoi. "Meidän on kerrottava hänelle mitä näkijä kertoi." He lähtivät kolikko kojulle ja löysivät Ethanin sieltä. Ethanilla oli toinen silmä mustana ja alahuulesta valui tummaa verta, mikä ei haissut hyvälle. "Sinun on palautettava mitä ikinä sitten oletkaan varastanut." Matt sanoi samantien. "Ha. Ja miksi minä niin tekisin?" "Koska tivoli tuhoutuu ja moni saa surmansa ellet estä sitä." "Miksi minä sen haluaisin estää? Oletko ajatellut sitä vaihtoehtoa, että ehkä minä haluankin niin tapahtuvan?" Matt meni aivan hiljaiseksi. "Mitä sinä tarkoitat?" "Tarkoitin sitä, että he ansaitsevat sen mitä on tulossa." Ethan sanoi ja hymyili ilkeän näköisesti. "Jos te tietäisitte mikä Brian on, te olisitte kanssani samaa mieltä." "No miksi et sitten vain kerro, mikä hän on?" "Te ette uskoisi vaikka kertoisinkin. Toivoisin, että te olisitte minun puolellani. Minä pidän teistä. Mutta päätös on teidän." "Minä en aio katsoa sivusta, kun moni viaton kuolee. Olet omillasi." Matt sanoi ja kääntyi lähteäkseen. Hän pääsi muutaman askelen ja näki jotain vihreää sivusilmällä. Teresa. Hän oli ollut kuuntelemassa nurkan takana ja hymyili nyt hänkin ilkeästi. Matt käveli suorinta tietä hänen luokseen. "Kerro mitä sinä tiedät?" Teresa vain naurahti ja kääntyi kannoillaan. Hän käveli omalle vaunulleen ja jätti Mattin ja Kylan ihmettelemään. "Hän tietää jotain, mitä me emme tiedä." Kyle sanoi. "Tiedän. Hän salaa jotain." "Tästä ei tullutkaan aivan yhtä yksinkertaista ja helppoa, kuin olin aluksi ajatellut ja toivonut." "Joo ei tullut." Matt sanoi. He saapuivat Teneralle. Siellä kolmantena päivänä heille kerrottiin, että toinen testi testaa heidän fyysistä kuntoa ja ensimmäinen testi testasi heidän mielenlujuutta. Matt ja Kyle ihmettelivät, miksi heidän fyysistä kuntoa piti testata. Hehän olivat vain tulossa töihin. Heille ilmoitettiin, että seuraavana iltana heidän täytyi olla Teneran yleisurheilukentällä. "Laittakaa rennot vaatteet päälle ja syökää hyvin." Alex sanoi heille. "Miksi meidän kuntoa testataan? Eihän tivolissa ole mitään raskasta työtä?" Kyle kysyi ihmeissään. "En osaa sanoa. Hommat ovat aina vain menneet niin." Kukaan ei keksinyt yhtään hyvää syytä sille, ja sinä yönä Matt ja Kyle kävivät pitkästä aikaa yhdessä syömässä. Reissu oli aivan tavallinen. Molemmat saivat omat ihmiset joista he ruokkivat. Uhreina oli vanhempi pariskunta, jotka olivat iltakävelyllä. Kylekin onnistui lopettamaan syömisen ajoissa. Seuraavana iltana Mattilla ja Kylella ei ollut töitä, vaan he

suunnistivat urheilukentälle. Siellä heitä odotti jo valmiiksi Brian, Alex ja Teresa. Teresa oli laittanut vihreät hiuksensa poninhännälle ja Brianilla oli valkoinen solmio. Alexilla oli avonainen lippis ja hänellä roikkui pilli kaulassa. "No niin. Ensimmäisenä te juoksette cooperin testin." Alex ilmoitti. Hän joutui melkein huutamaan, koska Teresa istui muista syrjässä kymmenen metrin päässä katsomossa. "Kävisitkö Teresa sammuttamassa kentän valot?" Brian huikkasi katsomoon. "Katkaisija on aivan siinä katsomon päädyssä. Kiitos." Teresa hyppi ketterästi penkkien päältä ja napsautti katkaisijaa. Kentälle tuli melkein pilkkopimeää, mutta onneksi Mattilla oli hyvä yönäkö. Yksi vampyyrien etuoksista. Matt vilkaisi Briania ja hänen silmänsä heijastivat kaukaista valoa hetken ajan samalla tavalla, kuin kissan silmät loistivat pimeässä. Matt tukahdutti uteliaisuuden ja pysyi hiljaa. Hänen teki mieli kysyä, mikä olento Brian oikein oli. "No niin. Nyt, kun ulkopuoliset eivät ole näkemässä, kun te juoksette, voimme aloittaa." Alex ilmoitti. "Menkää lähtöpaikoille." Matt meni reunimmaiselle radalle ja Kyle hänen viereen. Teresa oli kaksi rataa oikealla Kylesta. "Oletteko valmiita?" Alex kysyi ja otti povitaskustaan aseensa. "Ei kai tuo ole oikea?" Kyle kysyi vitsaillen. "Ei ole. Älä pelkää." Alex sanoi ja painoi liipaisinta. PAM. Alex ampui paukkupatruunan lelu aseesta ja kolmikko lähti juoksemaan. Teresa otti heti alkuun kirin ja pääsi kahden muun edelle. Matt juoksi koko matkan toisena ja Kyle oli viimeinen. Juokseminen tuntui hyvälle. Viileä ulkoilma pauhasi kasvoissa mukavasti, kun he juoksivat vampyyrien vauhdilla. Mattista tuntui, että hän pystyisi juosta vaikka puolituntia ilman taukoja. Alex seisoj monimutkainen kello kädessä radan vieressä ja laski kierroksia. Brian istui katsomossa ja katseli heidän menoaan. Kun oli aika lopettaa juokseminen Alex käveli jokaisen kohdalle ja laski matkan minkä he juoksivat. Teresa juoksi pisimmän matkan ja Kyle lyhimmän. Se tarkoitti sitä, että Teresa oli reilusti johdossa ja Matt oli nyt toinen. "Seuraavaksi työnnämme kuulaa." Alex sanoi iloisesti. He menivät jalkapallokentän pätyyn. He eivät voineet käyttää normaalia kuulantyöntö paikkaa, sillä he työnsivät kuulaa reilusti pidemmälle kuin ihmiset. Matt muisteli ala- ja ylä-asteen urheilu tunteja ja hänen oli pakko todeta, että nyt se oli paljon hausempaa. Hänen kuntosensa ei loppunut kesken ja ei tullut edes hiki. Teresa työnsi kuulaa ensimmäisenä ja sai sen kahdeksankymmenenmetrin päähän. Matt sai tasan yhdeksänkymmentä metriä ja Kyle työnsi hurjat satakaksi metriä. Pituus hypyssä Matt ja Kyle olivat tasoissa ja Teresa viimeinen. Korkeus hypyssä Matt voitti, Kyle tuli toiseksi ja Teresa viimeiseksi. Brian ilmoitti lopulliset tulokset ja Matt oli nyt ensimmäinen ja Kyle toinen. Teresa lähti kiroten pois kentältä ja ei kuunnellut sen enempää. "Onneksi olkoon Matt." Brian sanoi ja vaikutti tyytyväiseltä. Hän käveli Mattin ohi taputti häntä selkään. Kyle vaikutti jotenkin oudolta heidän saavuttua takaisin tivolille. "Minä menen lepäämään." Hän sanoi ja ei edes katsonut Mattiin päinkään. "Mikä on?" Matt kysyi huolissaan. "Ei mikään." "Kyllä sinua jokin häiritsee." Matt sanoi. Hän tunsikin Kylan ja jos hän oli hiljainen, jokin vaivasi häntä. "No okei. Olen vähän miettinyt." Kyle sanoi ja piti tauon. "Olen miettinyt, että pitäisikö meidän antaa Teresan voittaa. Me voisimme yhdessä joutua kadulle ja varmasti me jotain keksittäisiin, että pysyisimme hengissä." Matt katseli maata mielteliäänä. Hän oli ajatellut jo aikaisemmin, että hän antaisi Kylan voittaa. Kyle ei pärjäisi omillaan kuukautta pidempään. Mattilla oli paremmat mahdollisuudet selviytyä. Jos Kyle taas sairastuisi hän olisi kusessa. "No älä nyt. On tässä vielä yksi testi jäljellä. Mistä sitä tietää vaikka sinä voittaisitkin." Matt yritti piristää. "Kyllä minä kaduilla pärjään." Matt sanoi. Hän tahtoi vain, että Kylellä oli kaikki hyvin. "No niin kai. Mikähän se viimeinen testi on?" "Varmaankin meidän täytyy tappa joku." Matt sanoi vitsaillen ja Kylekin hymyili. Luku 10 Kaksi iltaa myöhemmin Matt näki Teresan kävelevän pois päin tivolilta. Oli vielä työaika ja Matt ihmetteli, minne hän oli oikein menossa. Matt laittoi narunveto kojun eteen kyltin, missä ilmoitettiin työntekijän olevan kahvitauolla, ja hän lähti Teresan perään. Portilla

Teresa vilkuili ympärilleen aivan kuin tarkistaakseen, että häntä ei seurattu. Matt oli mennyt juuri sopivasti yhden asuntovaunun taakse piiloon. Hän seurasi Teresaa parkkipaikan läpi ja he jatkoivat matkaa ohi sairaalan, joka oli vain parin kilometrin päässä tivolista. Pian he saapuivat omakotitalo alueelle ja Matt toivoi, että katulamput olisivat pois päältä. Jos Teresa kääntyisi ympäri hän näkisi Mattin samantien. Teresa ei kuitenkaan katsellut ympärilleen. Viisi minuuttia käveltyään talojen keskellä Teresa kääntyi hylätyn talon pihalle. Mitä hän tällaisessa paikassa teki? Matt jäi pihan ympärillä olevan pusikon taakse piiloon. Teresa meni rikkinäisestä ovesta sisään ja Matt terästi kuuloaan. Hän kuuli talon ikivanhan lattian narinan ja askelten äänet. Askelet menivät yläkertaan. Matt hiipi pihan poikki talon viereen ja näki kuinka yhdessä yläkerran huoneessa syttyi valo. Ilmeisesti kynttilä. Ikkunan vieressä oli köynnöksiä ja Matt hyppäsi niihin roikkumaan ikkunan viereen ja kurkisti sisälle. Yllätyksekseen hän näki Teresan huoneessa Brianin kanssa. "Seurattiinko sinua?" Brian kysyi. "Ei. Kaikki tekevät töitä tivolilla." Teresa vastasi ja siirsi kynttilän pois penkin päältä ja istui siihen selkänoja edessä. "Onko valtikasta kuulunut mitään?" Brian kysyi. "Ei. Se on hävinnyt kuin tuhka tuuleen." "Voi hemmetin hemmetin hemmetti." Brian kirosi. "Jos emme löydä sitä ajoissa, Katen näky saattaa hyvinkin käydyä toteen." "Miksi pidät Ethania vielä tivolilla, jos kerran tiedät varmasti, että hän sen on varastanut?" Teresa kysyi. Hän rummutteli sormillaan tuolin selkänojaan. "Koska jos me heitämme hänet pihalle, meiltä häviää viimeinenkin mahdollisuus löytää se." Brian vastasi. "Kyllä me vielä keksimme keinon saada hänet puhumaan." "Mutta miten?" Teresa kysyi. "Mikset laita Katherinea asialle? Hän voisi manipuloida Ethanin mieltä." "Se ikävä kyllä ei onnistu. Ethan on incubus." Brian sanoi. "Hän on mielenhallitsija itsekin, joten hän on immuuni mieleen kohdistuville tajoille." "Entäs sitten Matt tai Kyle. Mikset käyttäisi heitä hyödyksi. Miksi muutenkaan pitäisit heitä tivolissa? Me molemmat tiedetään jo, että paikka on minun." Teresa sanoi. "Olen nähnyt heidät monesti Ethanin seurassa. Mikset kysele heiltä tietoja?" "Saatan tarvita niin monta lisä kättä kuin vain on mahdollista saada. Siksi en heitä heitä vielä pihalle. On vain ajan kysymys milloin valtikkaa käytetään." Brian sanoi. "Tiedän kyllä, että he reputtavat seuraavan testin varmasti. Tai ainakin Kyle reputtaa, mutta pidän heitä mielelläni tivolissa niin kauan, kuin on mahdollista." "Mutta miten on mahdollista, että valtikkaa saatetaan käyttää?" Teresa kysyi. "Sinähän olet ainut, jonka kädessä se toimii?" "Olen kuullut huhuja, että toinen kaltaiseni on noussut, ja että hänet on nähty tivolin lähellä New Cityssä." Brian kertoi. "En vain ymmärrä, miksi Ethan tahtoi varastaa sen. Olen kohdellut häntä kuin omaa poikaa kaikki nämä vuodet." "Ehkä hän haluaa tivolin itselleen?" Teresa ehdotti. "Ei. Tässä on kyse jostain muusta. Jostain mistä me emme ole tietoisia." Brian sanoi. "Toivoisin vain, että tietäisin, mitä hän oikein ajattelee." Matt oli kuullut tarpeeksi. Brian siis tiesi, että Ethan oli varastanut valtikan ja piti häntä tivolissa siinä toivossa, että he saisivat hänet puhumaan. Matt hyppäsi toisesta kerroksesta takaisin maan tasalle ja lähti pihan poikki takaisin tivolille päin. Hän mietiskeli kävellessään kuulemiaan asioita. Toinen Brianin kaltainen oli noussut. Mitä sekin tarkoitti? Ja mikä se valtikka oikein oli? Sen Matt ymmärsi, että vaarallinen se ainakin oli. Ja miksi Brian oli ainut, joka sitä pystyi käyttämään? Matt käveli ajatuksissaan Kyleä päin tivolin portilla. "Siinähän sinä olet." Kyle sanoi hätäntyneenä. "Mitä nyt? Onko jotain sattunut?" Matt kysyi ja Kyle tarrasi Mattin kädestä kiinni ja alkoi vetämään aukiolle päin. Matt kyseli, koko matkan ajan, että mitä oli käynyt, mutta Kyle pysyi hiljaa. "Katso itse." Hän sanoi, kun he tulivat aukiolle. Mattin nenän täytti palaneen lihan haju ja hän etsi vähän aikaa hajun lähdeä. Sitten hän näki sen. Palaneen ruumiin roikkumassa lyhtypylväässä. Ruumis oli pelkkää hiiltä ja oli mahdotonta tunnistaa kuka siinä oli. Ruumiin rinnassa oli vanha metsästyspuukko, jonka alla oli paperilappu. "Kuka..." Matt oli kysymässä juuri, kun tivolin noita meni ruumiin luokse ja nosti sen maahan.

Katherine otti veitsen irti ja luki paperilapun. "Tässä teille varoitus. Kaikki jotka jäävät tivoliin saavat kokea saman kohtalon kuin tämä mies tässä. Teillä on kuukausi aikaa päättää kuoletteko vai jättekö henkiin. Suosittelen pakenemista." Katherine luki ääneen käsi suun edessä. "Kuka siinä on? Kuka tämän on tehnyt? Miksi? Ei kai hän vain ole..." Kysymyksiä kuului väenpaljoudesta taukoamatta. Mattin täytti epämielinen olo. "Ei kai siinä vain ole Alex?" Hän kysyi. Kyle katsoi Mattia vähän aikaa hiljaa ja vastasi lopulta. "Kyllä. Hän siinä on." Luku 11 Seuraavan viikon mistään muusta ei puhuttu kuin Alexista ja mysteeri miehestä joka hänet oli tappanut. Karnevaalista oli lähtenyt pari lapsi perhettä ja muut mietiskelivät pitäisikö heidän jäädä vai lähteä. Osa oli peloissaan ja osa taas vihaisia tapahtuneesta. Matt oli kertonut Kylelle mitä hän oli kuullut hylätyllä talolla ja silti he päättivät jäädä, sillä heille oli kerrottu, että paikkoja karnevaaliin oli nyt kaksi vapaata, koska Alex oli kuollut. He molemmat saivat aivan uudenlaista tarmoa, mutta olivat silti hiukan huolissaan tulevasta testistä. Teresa oli sanonut, että pojilla ei ollut minkäänlaista mahdollisuutta voittaa. Kumpikaan ei keksinyt mikä seuraava testi voisi olla. Viikko Alexin murhan jälkeen Matt meni Ethanin luokse. Hänen oli tarkoitus puhua järkeä Ethanin päähän. "Sinun on palautettava valtikka. Et voi antaa viattomien kuolla." Matt sanoi ja toivoi sanojen kolahtavan edes hiukan Ethaniin. "Heille on annettu mahdollisuus paeta. Se on heidän oma valintansa jäävätkö he tänne vai eivät." "Mutta tämä on heidän koti. Et voi antaa jonkun häätää heitä kodeistaan." Matt intti. "Usko pois. He kyllä löytävät paremman elämän, kuin tämän tivoli elämän." "Kerro sitten edes, että mitä olentoja Brian ja meitä uhkaava mies ovat." "Sinä et edelleenkään uskoisi vaikka kertoisinkin." Ethan sanoi ja hän kuullosti kyllästyneeltä. "Kerro nyt." Matt sanoi. "No sen verran voin kertoa, että he ovat pirullisia olentoja. Ja teillä ei ole mitään mahdollisuutta taistella tätä uhkaa vastaan." Tuo ei kertonut taas yhtään mitään Matt ajatteli. "Oletko jo antanut valtikan eteenpäin?" Hän kysyi. "En. Pidän sitä toistaiseksi itselläni. Ainakin siihen asti, kunnes saan varmuuden siitä, että minä olen turvassa." Ethan kertoi. "Tulisit meidän puolelle. Olen alkanut pitämään sinusta." "Älä unta näe. Tivoli on nyt minun kotini ja puolustan sitä vaikka henki lähtisi." Matt sanoi. "Ja en aio osallistua viattomien murhaan." Ethan nauroi. "Ja kuinkahan monta viatonta ihmistä olet jo tappanut?" "Se on eri asia. Olen tehnyt sen selvittääkseni hengissä. Mikä sinun syysy on?" Matt kysyi. "Teen tämän kostoksi. Kostoksi siitä mitä tapahtui neljäkymmentä vuotta sitten." Ethan sanoi. "Brian ansaitsee kohtalonsa." Matt kuuli sen minkä halusikin kuulla. Syyn miksi Ethan varasti valtikan. Ei hän koko syytä kuullut, mutta pääpiirteittäin kuuli. Hän lähti kävelemään pois Ethanin luota. "Toivon, että mietit kaksi kertaa jäätkö tänne vai lähdetkö!" Ethan huusi Mattin perään. Matt koputti Brianin huoneen ovea ja se aukesi hiljaa. Matt haistoi märän koiran ja kuuli Maxin puhuvan huoneessa. "Hän ansaitsee kuolla. Hän tapatti yhden meistä!" Max oli raivon vallassa. "Me emme tapa ketään. Emme alennu heidän tasolle." Brian sanoi. "Mutta, jotain meidän on tehtävä. Emme voi vain antaa hänen kävellä keskuudessamme, kun tiedämme, että hänen takiaan Alex on kuollut." Matt koputti oveen ja rykäisi. "Kröhöm. Minulla olisi asiaa." "Mitä vittua sinäkin siinä haluat?" Max kysyi inhoava katse silmissä. "En mitään sinulta. Tahtoisin jutella Brianin kanssa." Matt sanoi. Brian osoitti ovea ja Max lähti vihaisena ulos. Matt astui peremmälle. Max tönäisi olkapäällään Mattia oven suussa. "Hän ei taida pitää minusta." Matt sanoi, kun Max oli lähtenyt. "Hän ei pidä sinusta, koska puolustit Ethania." Brian sanoi. "Mitä asiaa sinulla on?" "Juttelin juuri Ethanin kanssa." Matt aloitti. "Hänellä on vielä se hänen varastama esine." "Vai niin. Ja olet varma asiasta?" "Kyllä." Matt vastasi ja Brian näytti tyytyväiseltä. "Olen kiitollinen tiedosta. Oliko jotain muuta kerrottavaa?" "Tuota noin. Hän puhui jotain siitä, että tahtoo kostaa sinulle. Jonkun neljäkymmentä vuotta sitten tapahtuneen asian takia." Brian näytti yllättyneeltä. "Olen tuntenut hänet vain kolmekymmentäviisi vuotta.

Oletko varma, että hän sanoi neljäkymmentä?" "Kyllä. Niin hän sanoi." Mattin teki mieli kysyä, miksi Teresa oli sitä mieltä, että Matt ja Kyle reputtaisivat kolmannen testin, mutta ei voinut paljastaa, että oli ollut kuuntelemassa heitä hylätyllä talolla. "Selvä. Jos sinulla ei ollut muuta niin voit poistua." Brian sanoi ja Matt kääntyi lähteäkseen. Hän kuuli oven takaa kolauksen ja sen jäkeen juoksu askelia. Matt juoksi ovelle ja näki Maxin juoksevan vähän matkan päässä aukiolle päin. Mitä hän aikoi? Matt oli huolissaan. Max oli poissa tolaltaan ja Matt pelkäsi hänen tekevän jotain tyhmää. Hän lähti juoksemaan Maxin perään ja näki hänet aukion reunalla megafoni kädessä. Hän alkoi puhumaan kaikille. "Minulla olisi hiukan asiaa meidän työntekijöille!" Hän huusi megafoniin. Ihmisiä ja olentoja alkoi kerääntymään hänen eteensä. "Kuten varmasti kaikki tiedätte me menetimme vähän aikaa sitten yhden omistamme." Väkeä kerääntyi koko ajan vain lisää aukiolle. "Teille ei ole kerrottu kaikkea tapahtuneesta. Esimerkiksi sitä kenen takia Alex on nyt kuollut!" Ihmiset alkoivat kiinnostua Maxin puheesta ja monet supattivat keskenään. "Minun on ikävä kyllä kerrottava, että syyllinenkin on yksi meistä!" Tässä vaiheessa ihmiset eivät enää yrittäneet supatella vaan he alkoivat puhumaan ääneen. "Tämä kyseinen henkilö on varastanut valtikan johtajaltamme Brianilta. Ja hän aikoo käyttää sitä meitä vastaan!" Mattista tuntui, että koko tivolin henkilökunta oli tullut jo paikalle. Hän näki kymmenen ihmistä aivan eturivissä, ja kolme keijua joiden korvat olivat muuttuneet punertaviksi ja suipoiksi. "Minusta meidän pitäisi tehdä asialle jotain. Emme voi vain antaa petturin kävellä keskuudessamme. Emme voi tietää milloin seuraava meistä tapetaan!" "Kuka se oli?" Kuului huuto ihmisten keskeltä. "Me tahdomme kostaa. Kuka sen teki?" "Sen teki joku, joka on ollut tivolissa töissä jo montakymmentä vuotta. Henkilö johon me kaikki luotimme. Henkilö joka oli kuin oma poika Brianille." Ihmisten keskeltä kuului henkäyksiä. "Ei voi olla totta." "Hän?" "Kyllä hän. Meidän oma rakas Ethanimme on petturi. Tehdäänkö me asialle jotain vai annammeko hänen päästä kuin koira veräjästä?" Ihmiset alkoivat huutamaan ja lähtivät marssimaan kohti Ethanin kojua. Matt kauhistui. Jos hänet tapetaan he menettävät viimeisenkin toivon saada valtikka takaisin. He eivät voi tappaa häntä. Matt lähti juoksemaan Ethanin luokse, jos hän vaikka ehtisi ennen vihaista laumaa sinne. Hän ei kuitenkaan ehtinyt. Ihmiset olivat kokoontuneet Ethanin kojun eteen ja huusivat vihasina. "Älkää katsoko häntä silmiin!" Max huusi ihmisten seasta, mutta suurin osa olennoista oli jo hiljentynyt ja lähtivät kävelemään pois päin. Yksi ihmisiä oli kuitenkin hiipinyt Ethanin kojun taakse ja teki yllätys hyökkäyksen. Ethan ei ehtinyt tehdä mitään, kun hänen silmillään oli side ja hänet oli heitetty pöydän yli vihaisten olentojen kynsiin. Häntä alettiin potkimaan ja lyömään rajusti. Vähän ajan päästä joku raahasi hänet maata pitkin samalle lyhtypylväälle, missä Alexin palanut ruumis oli roikkunut. Max oli pesäpallomailan kanssa Ethanin vieressä ja jokaisen kysymyksen jälkeen löi häntä kylkeen. "Missä valtikka on?" Pam. "Miksi veit sen?" Pam. "Kenelle veit sen?" Pam. Matt huusi ihmisten takana, että häntä ei voi tappaa. Muuten he eivät ikinä löydä valtikkaa, mutta he pitivät niin kovaa meteliä, että he eivät kuullet Mattia. Hän juoksi niin nopeasti kuin pystyi Brianin huoneeseen. "Sinun on tultava! He aikovat tappaa Ethanin." Matt sanoi nopeasti ja Brian nousi vielä nopeammin ylös. "Missä he ovat?" Brian kysyi. "He ovat aukiolla." Matt sanoi. "Max kuuli kaiken minkä kerroin sinulle ja nyt hän kertoi kaikille ja kaikki menivät sekaisin." "Selvä." Brian sanoi ja poistui huoneesta. Hän koputti viereisen parakin ovea. "Katherine! Tule ulos. Tarvitsen sinua." Hetken päästä Katherine tuli ulos parakista yhtä siistinä, kuin aina. "Mitä nyt?" "Ethanin hakataan. Meidän täytyy pelastaa hänet ennen kuin hänet tapetaan." Brian kertoi. Katherine nyökkäsi ja he kolme lähtivät aukiolle. "Mitä täällä tapahtuu!" Brian huusi, kun he pääsivät paikan päälle. Jotenkin ihmiset kuulivat hänet vaikka Mattia he eivät olleet kuulleet. Matt näki Ethanin roikkumassa hirttosilmukassa lampussa ja hän sätki, koska ei saanut hapetta.

"Laskekaa hänet heti alas!" Brian huusi raivoissaan. "Me emme ole raakalaisia!" Max päästi narun päästä irti ja Ethan tippui kyljelleen maahan. Hän repi narun kaulaltaan ja hengitti raskaasti. "Me emme vajoa yhtä alas, kuin Ethan ja hänen uusi herransa!" Brian huusi vieläkin. "Me tarvitsemme häntä, jotta voimme löytää valtikan!" Matt huomasi, että näkijä itki hysteerisesti ihmisten keskellä. "Tuokaa hänet minun huoneeseeni. Minä hoitelen hänet!" Ihmiset tekivät työtä käskettyä ja raahasivat kituvan Ethanin Brianin huoneeseen. Matt näki itkevän näkijän ja päätti mennä lohduttamaan. "Oletko kunnossa?" "Ky- Kyllä." Kate vastasi ja niiskautti kuuluvasti. "Tule. Mennään sinun teltaan. Minulla ei ole antaa paperia tässä hädässä." Matt sanoi ja nosti Katen ylös. He menivät teltaan ja samantien näkijä alkoi vuodattamaan. "Voi minun Ethan. Miten tässä näin kävi? Vielä muutama kuukausi sitten meillä meni vielä hyvin, mutta sitten jotain tapahtui ja en tiedä, että mitä." Matt löysi yhdestä nurkasta paperia ja ojensi sen Katelle. "Te siis seurustelitte?" Matt kysyi yllättyneenä. "Kyllä. Mutta niihin aikoihin, kun Henry katosi hän alkoi muuttumaan. Ja sitten vielä se minun näkyni. En voi uskoa, että Ethan tekisi niin." "Tekisi mitä?" "Antaisi valtikan Joshualle." "Kuka on Joshua?" Matt kysyi. "Hän on helvetistä noussut demoni." Ja sen sanottuaan näkijä tajusi mitä suustaan päästi. Hän hikkasi. "Sinun ei pitänyt kuulla tuota. Olen pahoillani, mutta tahtoisin olla yksin." Matt vain istui suu auki penkillään eikä hievahtanutkaan. Kuuliko hän oikein? Joshua. Mies joka heitä vainosi oli helvetistä noussut demoni. Meni vielä hetki ja sitten hän tajusi, mikä Brian oli. Hänkin oli demoni. "Mitä valtikalla voi oikein tehdä?" Matt kysyi. "Olet kuullut jo liikaa. En kerro enempää. Voisitko poistua." Näkijä sanoi ja Matt lähti. Oli hän saanut sentään jotain tietää, mutta nyt hän ei ollut varma halusiko tietää. Oliko helvetti oikeasti olemassa? Entä taivas? Toivottavasti Jumalaa ei ainakaan ole olemassa. Sillä jos joku oli tuomitsemassa häntä hän päätyisi varmasti helvettiin. Hän päätti lähteä metsästämaan. Hän ei oikein osannut ajatella mitään ja tekeminen tekisi hyvää. Hän odotti, että pääsisi kertomaan Kylelle mitä oli kuullut. Sen lisäksi Mattia jännitti kuuden päivän päästä pidettävä kolmas ja viimeinen testi. Hän ei vielääkään tiennyt minkälaisesta testistä oli kyse. Mitä helvetistä nousseella demonilla oli mielessä?